

Sygn. akt I ACz 1100/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2016r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Wołczańska

Sędziowie: SA Ewa Jastrzębska (spr.)

SA Elżbieta Karpeta

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2016r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko R. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Katowicach

z dnia 21 czerwca 2016r., sygn. akt II Nc 245/16

postanawia:

oddalić zażalenie, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego orzeczeniu końcowemu.

SSA Elżbieta Karpeta SSA Małgorzata Wołczańska SSA Ewa Jastrzębska

Sygn. akt I ACz 1100/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Katowicach wezwał powoda, reprezentowanego przez radcę prawnego, do uiszczenia brakującej części opłaty od zażalenia na zarządzenie z dnia 30 maja 2016r. w przedmiocie zwrotu pozwu przez zapłatę kwoty 996 zł, w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia zażalenia.

W uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia wskazano, że w niniejszej sprawie opłata od zażalenia, podobnie jak opłata od pozwu, winna być obliczona zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 13 ust. 1, a nie w art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Podkreślono, iż obrót wierzytelnościami tylko wówczas stanowi czynność bankową, gdy jest wykonywany przez banki. Nie ulega natomiast wątpliwości, że powód bankiem nie jest, a zatem nabycie przez niego wierzytelności nie stanowi czynności bankowej, mimo, że u jej źródeł leżała czynność bankowa w postaci udzielenia kredytu.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł powód, zarzucając naruszenie art. 13 ust.1a w związku z art. 19 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014r., poz. 1025 ze zm.) – zwanej

dalej w skrócie: u.k.s.c., przez jego niezastosowanie i uznanie, że zażalenie na zarządzenie o zwrocie pozwu podlega opłacie w kwocie 1.196 zł, a nie 200 zł.

W oparciu o tę podstawę skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, a tym samym skutku odnieść nie może.

Zważyć trzeba, że zgodnie z obowiązującą w dacie wszczęcia niniejszego postępowania treścią art. 13 ust. 1a u.k.s.c., w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5% przedmiotu sporu, nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1.000 zł (przepis ten wprowadzony został ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2015 r., poz. 1854).

Z kolei art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe określa jakie czynności należy traktować jako czynności bankowe.

W niniejszej sprawie powód domaga się zasądzenia od pozwanego kwoty 119.588,30 zł. Roszczenie to ma charakter majątkowy, a jego źródłem jest czynność bankowa w postaci udzielenia pozwanemu pożyczki przez (...) S.A. w W..

W świetle powyższego trafnie uznał Przewodniczący Sądu, że wysokości opłaty sądowej od pozwu, a w konsekwencji i opłaty od zażalenia w niniejszej sprawie nie normuje art. 13 ust. 1a u.k.s.c., lecz art. 13 ust. 1 u.k.s.c., zgodnie z którym opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 100.000 zł.

Wbrew wywodom zażalenia, zarówno umowa cesji wierzytelności jak i umowa pożyczki, będąca źródłem powstania wierzytelności nie jest czynnością bankową w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe w odniesieniu do funduszu sekurytyzacyjnego, który bankiem nie jest. Wobec takiego podmiotu nie może więc mieć zastosowania regulacja wprowadzona art. 13 ust. 1a u.k.s.c. Treść art. 5 ust. 2 Prawa bankowego wyraźnie wskazuje, że czynności te muszą być wykonywane przez banki („o ile są one wykonywane przez banki”). Cesja i umowa pożyczki stanowi czynność bankową tylko dla banku, nie zaś dla innego podmiotu. Ze strony powoda (funduszu sekurytyzacyjnego) umowa sprzedaży wierzytelności (cesji), na podstawie której stał się on wierzycielem, nie jest zatem czynnością bankową. Tym samym nie ma wobec niego zastosowania regulacja zawarta w art. 13 ust. 1a u.k.s.c., który stanowi *lex specialis* w stosunku do ogólnego unormowania zawartego w art. 13 ust. 1 tejże ustawy i nie może być wykładany rozszerzająco. Wynika stąd, że uprzywilejowanie zawarte w tym przepisie nie może rozciągać się na inne podmioty, nie wykonujące czynności bankowych, o jakich mowa w art. 5 ust. 1 lub ust. 2 Prawa bankowego.

Podkreślenia wymaga, iż za przedstawioną powyżej interpretacją art. 13 ust. 1a u.k.s.c. przemawia jego *ratio legis*, bowiem ustawa, która go wprowadziła, miała w głównej mierze na celu uchylenie przepisów art. 96 – 98 ustawy Prawo bankowe dotyczących bankowego tytułu egzekucyjnego. Intencją ustawodawcy, przy wprowadzeniu art. 13 ust. 1a u.k.s.c., było złagodzenie ciężaru fiskalnego spoczywającego na bankach, które masowo dochodzą swych roszczeń, a dotychczas były w tym zakresie uprzywilejowane.

Niezależnie od powyższego wskazać przyjdzie, że omawiany przepis został ponownie znowelizowany ustawą z dnia 18 marca 2016r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z dnia 31 marca 2016r., poz. 421) i aktualnie stanowi, iż wysokość opłaty stosunkowej w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych nie może przekraczać 1.000 złotych jedynie w przypadku pobierania jej od konsumenta albo osoby fizycznej prowadzącej gospodarstwo rodzinne. Aktualne brzmienie art. 13 ust. 1a u.k.s.c. wspiera tym samym stanowisko, że intencją nowelizacji dokonywanej zaledwie kilka miesięcy wcześniej również nie było nadmierne rozszerzanie kręgu podmiotów upoważnionych do prowadzenia procesów sądowych na uprzywilejowanych zasadach fiskalnych.

W tej sytuacji, ustalając wysokość opłaty od zażalenia na zarządzenie w przedmiocie zwrotu pozwu, trafnie Przewodniczący w Sądzie Okręgowym zastosował art. 13 ust. 1 u.k.s.c. w związku z art. 19 ust. 3 pkt. 2 u.k.s.c. Opłata stosunkowa od pozwu wynosi bowiem 5.980 zł, a zatem wysokość opłaty od zażalenia została prawidłowo ustalona na kwotę 1.196 zł, jako piąta część opłaty stosunkowej. Skoro zaś powód uiścił z tego tytułu jedynie 200 zł (k. – 41), zasadnie wezwany został do uzupełnienia opłaty kwotą 996 zł.

Z tych względów, Sąd Apelacyjny, z mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c. oraz na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

SSA Elżbieta Karpeta SSA Małgorzata Wolczańska SSA Ewa Jastrzębska